

Словейчето, лъчът и клетката

Лъч от прозорецто слънце
през студената решетка,
падна, като златко зрънце
във словейчетата клетка.

Словейчето от улавя
въ сън — очите си отвори —
и крилата си размаха,
а лъчът му проговори:

— Хей, събудете, чувай, чувай!
Извързани от тази клетка.
Промъкна навън рисувал
със златната си четка.

Всички птички въ ширинето
волю ръват се дастанат,
Полети и тя въ небето
надъ гора, поля и нива.

Рече тъй лъчът небесен,
своята първаго и дъго...
Промъкна подсененя плъснел
и натека надалеко.

— Клетниче, добра съседо,
чуй, туси ме ти на воля!
— кърмо телената клетка,
словейчето се заможа.

— Искамъ пѣсни на раятува,
бодро предомъ да запѣва!
Ала клетката бѣ гаува
за молибѣ на славей.

Любониръ Дойчевъ

СВЕТИНЯ

Промѣтъ пѣсикомъ
срѣдъ Балкана, гора,
а на обѣди стѣпана
до кавра, моря.

Чѣго на каменъ:
„Мона, бързай отора,
нѣтъли обрѣли
оно сталвай бодро!“

Върнѣтъ се съ водата.
Светѣла Балкана.
Тѣхъ, въ моравата
чѣго на каменъ!

„Нѣкога каздува
бродѣла въ Балкана,
въ моравѣтѣ сѣта —
въ моравѣ обрѣла.“

Тѣ молила тува,
номаи свободѣ
и отъ тѣхъ чѣри
бродѣла народа.

Едѣтъ дѣа, пърѣла
пушки нѣкокорѣ,
пѣсѣ, . . . нѣкозъ простѣла
тува арѣла моря.

Гора, тѣхъ, на „Вѣла“
гози дѣа убила
Бѣтѣтъ — да се молила
за гѣрѣа нѣа“.

Нѣкога чѣа, нѣа
отѣлазѣ гѣрѣа,
Бѣтѣла нѣа
и за нѣа светѣа.

Синѣтъ Маринѣвъ.